

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

QUATRE PARAULES

SOBRE S' EXPOSICIÓ CELEBRADA AMB MOTIU

DE SES

FIRES Y FÈSTES DE PALMA.

Mobiliari artístich.

Si consideram lo molt y bò que podia haverse presentat amb aquest ram, p'ets *ebanistes* de Palma, comparat amb lo poquíssim qu'ha figurat a s'Exposició, no estrañarà ningú que dexem consignat qu'es constructós de mòbles adornats y de pésses de fusteria fina *han brillado por su ausencia*, demostrant una vegada més sa peresa que los roega y es pòch desitj de dá a conexe sa seua apitit.

Es nòms des màstres constructós tan acreditats com son En Borrás y En Ciré, En Fontyroig y En Crespi, y alguns altres no han figurat a cap *tarjeta*, y hey feyan falta perque sabem cert es mèrit de ses séues òbres fins ahont arriba. Y L'IGNORANCIA que, passant revista a lo exposat, diu a cada qual lo que'n justicia li ha semblat que merexia, se creu tení es devè de reñá a tots es Màstres fustés d'òbra *prima* que s'han retrèt sense motiu, dexant passá tan bona ocasió, no d'obtení una medalla d'òr ò de plata adjudicada per més ò manco merexera, sinó d'acreditá sa bona calidat des séus trabays mediant sa venta profitosa des mateixos.

A fòra Mallorca, ses Exposicions Artístiques é Industrials no ténen per objecte exhibí en públich ses òbres ò es productes de caràcte escepcional y raro, sinó *demostrá lo que se sab fé d'us y consum ordinari* y fomentá y facilitá es séu despatx. Lo que no fós axò seria molt ridícul.

Y basta de preámbul.

Dues caxes de rèure mol-lurades y escultrades, son ses que, entre es mòbles presentats, cridan més s'atenció per lo ufanós des séu trabay y per s'especial caràcte que demòstran. Totes dues han estat construhides per Mèstre Fran-

cisco Pons, (restauradó des mobiliari des Mussèu de Miramar) servintsè des dibuxos y fotografies que, per bona sort, pogué trèure d'ets originals que s'en dugué de Palma un Capità General molt aficionat a *salvá* còses antigues.

Altres vegades hem alabat com se mereixen es trabays de semblant classe encarregats a dit Mèstre, y ara no li escatimarem lo que li tòca. Tots es recalats d'aquells frontals, amb ses llemicoses curvatures, son òbra de ses mans, y semblan esmol-lats per lo ben perfiladets que s'veuen apesá de lo repelench d'aquella lleña. Molta paciència y conexament se necessita per tal feyna; y no s'en necessita manco per llavorá ses fuyes y animals fantástichs qu'han estat a càrrech de s'escultó tallista Don Francisco Sacanell, pues si alguna timidès s'hi nòta es degut a sa necessidat d'interpretá aquells bultos tenguent sòls a la vista una fotografia molt petita.

En quant a ses ferramentes (pañs, claus y corretjes) les ha construhides Mèstre Antòni Garcia, servintsè des dibuxos que *un amic* nòstro li vá projectá, pues ses caxes antigues que s'ha tractat de reproduhí, ja les havian perdudes.

Un altra caxa embotida *imitació* de ses des séu gènere, es també òbra del seño Pons, y en veritat que'n tots conceptes es una bella y primorosa feyna. Segons es nòstro entendre ofereix tant de mèrit, per part séua, com ses dues caxes abans expressades.

Una tauleta amb un caxó ficso y superposat, restaurada p'es mateix, y també plèna d'embotits, es una bona pròva de qu'amb tota confiansa li podeu enviá un mòble antich y mal tractat, pues éll el tornarà tant restablít que semblará tot nòu.

Passem a s'altra trast.

Es lectors habituals de L'IGNORANCIA, recordarán un article qu'hey insertàrem, titulat *Caxes y arquilles*, que meresqué essè copiat y comentat per s'*Ilustració Catalana* y per altres periòdichs. Ydò, si s'en recòrdan comprendan amb quin intent s'autó d'aquell article se vá arriscá a agafá es lápís y fé

uns quants projectes d'Arquilles que recordant ses formes altra témps usades, amb elements y materials distints poguéssin correspondre a ses necessidats y gust del dia. Si heu ha conseguit qu'heu digan es peritos; a nòstros sòls mos tòca descriuriures tal quales son.

Dues d'elles, en tot iguals, muntades sobre taules (*bufets*) son de rèure, decorades ses clavendes amb puntes xates apiramidades, y amb ses corretjes de ferro estañat; sa cresteria es de merlets dentellats. Ténen per objecte custodiá documents escrits, y per axò es séu aspècte es de robustès. S'han construhides a s'Establiment de Fusteria y Ebanisteria de Don Domingo Fontyroig.

Altres dues, son de nogué amb calaxos y baliport fént quadros vasats, amb llistons nègres perfilats d'òr; y mòstran a dins élls diferents mòstres de ses làmines (*fotografes*) que forman sa 1.ª y sa 2.ª sèrie de s'*Album Artístich de Mallorca*. Se destinan per guardarhí làmines, encara que pòden servi per mil objectes.

Altres dues son d'òm americá, amb mol-lures de xicarandana y de caoba, trotades amb màquina. Mòstran a ses cares, distribuïdes amb compartiments, simètrichs, pintures sobre vidres; y pòden utilisarsè per lo qu'es vulga, pues conté dos calaxets y dues portes cada arquilla.

Aquestes quatre s'han construhides en es *tallé* de Fusteria de Mèstre Jaume Portell, intel·ligent restauradó de mòbles antichs, segons hem pogut veure, pues s'hi dedica amb afició y bòn acèrt. Es payssets des vidres son originals de Don Gabriel Ferré, qu'ha sabut imitá s'estil miniaturat y dolsura de tintes que solem veure en es calaxets y frisos de ses arquilles des sigle passat. Ses figuretes, qu'ocupan es *centros* d'una d'elles, son ensays des pinzell de Don Francisco Maura. Y perque cada qual ténga sa part que li correspòn afagirem que ses fotografies procedeixen de s'establiment de sa Señora viuda de Virenque, y ses mol-lures trotades son òbra de Mèstre Sebastiá Pizá, s'únich que, a

Mallorca, conserva aquesta casta d'obratje, altra témps tan en bòga per vases de mirays.

Aquestes sis arquilles (algunes de les quals están venudes) foren presentades a s'Exposició com a *projèctes originals* més que com a trabays de dificultatosa construcció; y deym axò perque no ha mancat qui les desjectás, a n'es visitants qu' els examinavan, establint comparacions absurdes. Ses *còpies* com a *còpies* pòden tení un mèrit superlatiu, mentres *ets originals* com originals pòden essè dolentíssims; y *vice versa*; demostraria pòch sentit comú qui mesclás còls amb caragòls.

Una creu d'ébona amb inscrustacions de nácar, pròpia per demunt altar, y un reclinatori-confessionari d'òm americá amb mol-lures de nogué, son altres dues pèsses de composició original y trabayades en es mateix tallé de dit señó Portell. Sa creu es un exemple de lo que se pòt fé en matèria d'ornaments per Iglesia, prescindint d'escultòs y de tornés que may surten de sa parada de ses sèbes. Y es reclinatori es aplicable a n'ets Oratóris particulás ò de Col·lègis, pues sòls se converteix en confessionari, en haverley de menesté, per mèdi d'un mecanisme molt senzill. Es d'advertí que en llòch de sa llauna amb foradins tan inconvenient y llétja que sòl haverhí a n'es finestrons hey ha una doble tela morada amb una creu, y, a cada cara, inscripcions que diuen respectivament: *Confiteor Deo*, y *Vade in pace*. Pareix qu'aquesta idèa haurá agradat pues ja s'en demanan per Iglesias y tot.

Una altra arquilla amb figuretes y bustos esculturats, sobre un supòrt armari exornat d'igual manera, ha presentat Don Francisco Sacanell. Creym qu'aquest mòble es en part copiat y en part de nòva composició. Per no entretenir-mòs a apuntarli defèctes sòls advertirem que s'escultura *barròca* y *aurriqueresca*, aplicada a ses caxes y arquilles, rares vegades sòl produhí còses acceptables; y que per imitá tals mòbles es necessari més conexament de s'Art y més engiñ que per fernè un d'estil modèrn per capritxòs que sia.

Si el señó Sacanell tengués més bòns modèlos y s'aconhortás de treuren còpies amb tota fidelitat, creym qu'obten-dria milló èxit; pues en quant a modelá ses formes escultòriques heu entèn pròu bé.

Una *jardinera* y un *costurero* del señó Mir y una *copa* ò ròtlo per brasé del señó Vaquer son ets últims mòbles que mereixen essè inclòsos en aquesta secció, fenthí molt bòn papé; y si tant sa vòl un piano presentat per Don Onofre Lladó acreditat fabricant de Palma.

Y aquí podem fé punt final, pues tenim escrúpul de considerá com a *mobiliari artístich*, un grapat de *casetes*, *monuments* y *cuadros* fèts de cartolina y de papé picat, en es Col·lègis de señore-

tes. La major part d'ells son d'*estil gòtich*, però des que s'usa dins Mallorca; y ja está tot dit.

Donam per acabada sa tasca que mos imposarem, de passá revista a ses òbres d'Art presentades en aquesta Exposició. No pretenim havè judicat amb tot acèrt però sí amb tota s'imparcialitat y bona intenció possible.

Es qui estigan quexosos, que considerin que s'escudella los ho ha fèt un ignorant y que entre nòltros, (pues tots mos conexem), més mal fan ets eldòs prodigats demunt es diaris per *gaceti-lleros savis* que ses crítiques amistoses de n'

ALIATAR.

GLOSES.

In medio consistit virtus.

Jò sé un estudiant
Qu'es molt bòn pitòt
Tan amich des llibres
Que de sòl a sòl
No los dexaria
Per mil durets d'òr.
Pensa amb ells quant menja,
Somia 'ls si dòrm;
Sòls resar el sénten
D'escritòs de nòm,
D'òbres celebrades,
De llibres en fòl:
Y amb tanta ferida
Còm hey prèn s'atlòt
'Par que ténga lénta
Que está ben regròch,
Y a dins quatre dies
Crèch que será mòrt.

Ne coneix un altre
Bòn xich, si tant vòls,
Però lo qu'es llibres
Se'n mira ben pòchs.
Diu qu'es una bèstia
Qui espeñarsè vòl,
No llitx una lletra,
Es just un bagòt,
No sab qu'es envèja
Però sab qu'es sòn
Y axí es que tretze hòres
Cada dia dòrm.
Per rès s'incomòda,
Está just un pòrch
Y vòl més que digan
Si 'l vehuen per llòch:
Ara passa un ase
Qu'are passa un mòrt.

*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

També en sé un altre
D'interessadòt,
Per amollá un cèntim
Sòl mòure un rendu
Y d'unses en péssa
Ne té un serronòt,
Y may dexarnè una
Per cap vént no vòl
S'interés no rèsan
De ferli ben gròs.

Si es doblés estima
Es p'es séus atlòts
Y a tots los daría
Per no doná un sòu.
Sa brutó el sa menja,
Va mal vestidòt
Y a ca-sèua sembla
Un asoll de pòrchs.

També 'n sé un altre,
;Jesús quin betzòl!
Qui el sentís, diria
Si es un gran milòrd.
Va vestit de còmpte,
Dú cadena d'òr,
Té un cavall que tròta,
Té dos cans de bòu,
Devés sis de cassa,
Coloms fins y fòrts
Y de casta gròssa,
Y galls des més bòns
Per armá una brèga.
Y l'hòmo vá gròs
Quant messions pòssa.
Sempre fá rendu:
Y amb tant còm bravetja
No té ahont caure mòrt.

*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

Ne coneix un altre,
(Sabs que 'n coneix jò),
Qu'ha nòm, diu es pòble
«*Mirem y no 'm tòchs*».
Nèt com una plata
Va sempre, y axò
Qu'un vestit dos mesos
Sempre durlò sòl
Y una corentena
Ne té de ben nòus.
Per no espeñá ròba
Camina a pòch, pòch,
Sèu cames al ayre
Per no fersè clòts,
Y per no emprá bistia
Se'n va tèrra tròs
Quatr' hòres y mitja
Qu'es lluyé es séu llòch.

Llavò n'hi ha un altre
D'abandonadòt;
Sa gent: «*Frare taca*»
Li ha posat per nòm,
També li escauria
Ferm ferm «*Dali-bròu*».
Es cap plé d'escales,
Y bòns reguinòls,
Cara ravascosa,
Nègre com un còrp,
Es calsons li cauen,
Es jach li diu tòrt,
Ses sabates amples
De cuyro de pòrch.
Y més mes va l'hòmo
Qu'un Retgidó nou.
Diu qu'es de donetes
Es mirarsè axò.

*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

Llavò 'n sé un altre,
Y m'es ben re-pròp,
Qu'un defècte mascle
Lo qu'es jò li tròb.
Té infants y missatges,
Es amo d'un llòch,
Y a un esclau ò nègre
No li diu tan tòrt
Còm a éll, que fènt feyna

Ha de caure mòrt.
Si un tay té de dònes,
D' hòmos ò d' atlòts
Es qui més trabaya
Es éll; ¡beyaròl!
Qu' es creu fé gran còsa
Y hey pèrd y no pòch;
Y está de fé feyna
Prim còm un garròt.

També hey ha un altr' amo
Qu' heu es d' un bòn llòch
Y per mala cura
Tot, tot, li diu tòrt:
May ha duyta prèssa
Ni s' aygo ni 's sòl
Li han tocat sa cara
Fént feyna; jah ydò!
Passa molts de dies
A demunt es jòch
Y allá tots li ròban
Es doblés y es cò.
Y ets hòmos de feyna
Vehentsè tots sòls
Es malfanerando
Fan es qui més pòt.
Y tení se pensa
La Sèu plèna d' òus.

*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

També 'n sé un altre
Qu' es un señòrd.
Dèu tení de renda
Cént mil escuts d' òr,
Y n' está de deutes
Fins à ran des còll.
Ell per rès s' empatxa
De cap d' es séus llòchs
Géns los amillora,
Es lo més raròt;
Si li fan es perque
Li costará pòch
Es pagesos trèure
De tots es séus llòchs.
Desyara muda
Ets séus majordòms
Quant ja los té d' unses
Grassos còm un pòrch.

També n' hi ha un altre
De cavallè gròs;
Dèu tení d' entrada
Un caramull d' òr,
Però de despèsa
Crèch que no té un sòu.
A sos amos pòsa
Es dogal p' es còll
Fentlòs fé de renda
Quant ferlos fé pòt.
Ell tot heu manetja
No té majordòm,
Y per un cuartillo
Sòl mdure un rendu.
Un hòmo amb més unses
Jò 'l cerch y no 'l tròb
Y més li voldria
Tení es beyaròl.

*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

Y jò que donava
Ventim à tothòm
Reparat no havia
¡Oh gloriós Sant Ròch!
Que també pecava
De lo qu' ara glòs.
Un pòch, y bòn ayre
Devés Manacòr,

Diuen, y à Mallorca;
Y jò també heu tròb.
Ydò, fòra, fòra
Critica d' axò.
Qu' es vè aquell adagi
Que sòl di tothòm:
*Tant se pèrd per massa
Còm per massa pòch.*

JORDI DES RECÓ.

ES REPÈS.

—Bòn dia tenga, Don Bernat. ¿Quin señal tan dematí? ¿Qu' hey ha rès de nòu?

—Tomeu; à un Batle may li faltan mals de caps. De bòn dematí ja m' han vengut à incomodá per dirmè qu' à sa plassa hey havia *quinentos*, perque un carnicé havia posat per torna, à una pesada d' una tèrsa, un bosí de cap que pesava tres unses; y axò sense contá sa part d' òs que duya sa carn. Ja n' estich més que cansat d' essè Batle; no sé còm hey ha hòmos qu' hey duen tanta de gòla.

—Si seño, Don Bernat; es ben vé que n' hi ha molts que farian tròssos de sa bèca sòls qu' heu fossen, encara que no fòs sinò per vintiquatr' hòres. ¡Oh...! Però tornant à n' es rendu de sa plassa, ¿ja está apaciguat?

—Sí, heu he compòst axí còm millò he pogut.

—Vat' aquí sa pèste que pèrd la vila. Fòra compostures y qui la fá que la pagui.

—¡Hòmo, hòmo!

—Apropòsit. Escolt axò que me vá passá à mí dins *Santander*, quant navegava.

Vostè ja sab que jò era mariné: veuré qu' un diumenge es Capitá me va dí si volia aná à sa compra perque es cunyé estava costipat: jò li vatx dí que sí, que no tenia inconvenient. Me doná es doblés, y agafant una senaya m' en vatx aná à plassa, y entre altres còses vatx comprá quatre lliures de carn, ò sian dotze tèrses còm diriam aquí; y totduna que me vatx decantá de sa taula des carnicé, vatx veure un seño que desde es *Repès* me cridava: «*Marinero venga V. acá.*» Jò hey vatx aná y me mirá sa carn y me demaná quanta carn havia comprada y jò li vatx respòndre que quatre lliures. Fé vení es carnicé, l' hey pesá devant y còm es pès no fòs complet, li fé posá de pessetes y monedes de plata lo qu' hey faltavan de carn; que foren sis pessetes y un reyalet; y li digué amb molta de seriedat y fibra: «*Con cuidado otra vez.*» Però lo més hermós va essè que dirigintè à mí me digné: «*Tome V. la carne y las monedas, y váyase con Dios.*» Ja pòt contá, seño Batle, si en fària jò de riayes amb s' enfado qu' hey vatx prende embutxacantmè es vint y cinch reals. ¡Ja 's de rahó!

—Hòmo, Tomeu, m' ha agradat axò; vaja un cás.

—Sap, Don Bernat, si per aquí s' en veyan d' aquests hòmos que per allá los diuen de *pelo en pecho*, ja si mirarian més en so mòdo de pesá.

—Sí; tú téns molta de rahó, Tomeu; però, ja 'u veus; després tot son compromissos, y... que vòls que 't diga. Es tení abres fá pò.

—¡Ah!!! Ydò, Don Bernat, qui no sia hò per casat que no engañy sa dòna, y qui no sab dú bandera, que pás derrera.

UN RONDAYÉ.

XEREMIADES.

Per lo que 'm vist en es diaris, el Seño Governadó nòu es una persona digníssima que vé animada de ses millòs intencions. Per lo tant, encare que L' IGNORANCIA valga pòch y puga pòch, axí mateix li envia es séus saludos y li ofereix ses séues pòques fòrses perque puga lográ es séus bòn desitjos.

**

El Seño President de s' Escòla de Comèrs mos vá convidá à s' Inauguració de ses classes d' enguany. Feyem contes d' anarhí y es témps impensat que va fé y un altra feyna que no creyem tení mos privàren aquest gust, qu' heu hauria estat complet per nòltros que coneixem lo ben montat, dirigit y administrat qu' está aquell establiment y es lluhiment de ses séues reunions. Déu li dó molta de prosperidat; y ara millons de gracies à son President per sa séua fina atenció.

**

Encara no sabem quina còsa es sa qu' embruta s' aygo de la má; y axò que no se vá pèrdre per nombrá totduna una *Comissió* qu' heu examinás bé y heu informás després de mirarshó de prim conta. Déu fassa qu' en torná vení sa temporada des bañs de mar tot se sápi-ga per clá y s' hi haja posat ja remey.

Nòltros tenim dins Ciutat s' ayre que per nòltros es còm s' aygo p' es peixos, y també s' embruta ferm cada dia sobre tot per sa part de la vila d' amunt amb una espècie de gas que put y té una oló còm à de sofre y tothòm calla y ningú diu rès, maldament aquell qui l' ensuma un' hòra de tira aplèch qualque maldeseyada mascle. Aquest gas tampòch sabem si surt de cap xamenèya de fábrica ò de qualque forn de ferré ò d' altre ofici; lo cèrt es qu' es ben incomòdo y mal de sofrí p' es qui pateixan de nirvis.

Voldriam que s' Autoridat hey posás remey; y aquesta es sa segona amonestació.

**

Ja podem dí qu' ha acabat s' estiu. Es

vapors ja tornen sortit a les quatre y carregats de porchs, y com aquesta casta de passatges caminan a poch, poch, devegades arriban a *Laudates*, y surt més tart de lo qu' está anunciat.

Es cafeteros ben dematí ja alenan espès per dins sa fosca des carrés de Ciutat, y devant es portals de ses Iglesias, quant diuen sa primera missa, ja s'en hi veu qualcun amb so séu macilént fanalet, cantant *Café*.

P'es carrés de dins Ciutat ja no hey ha pòls que s'axeche fent nigúls. Sa pòls ha cedit sa consigna d'incomodá es transeunts a n'es fanch qu'ara ha entrat de guarda.

Ja no vénen orxata. Ara ses tédés d'aquesta beguda s'han convertides en buñolerías y en fan a balquena, tots amb forat y qualcun sense.

Ja han comensat ses vetlades, y ses boligues de menestrals y venedós están ja més animades que no estaban a s'horabaxa, amb molts que miran y poch que comprin.

Ara tothòm diu: «Gracies a Déu que ja ha passat sa caló. Aquell suá tot lo dia aniquilava un hòmo.» Aviat sentirem a dí: «Jesús, quin frèt. Jò ja voldria que fós s'estiu.»

Axò es sa vida. Sempre mos queixam y amb so pensament atropellam es témps per millorá, fins que vé un dia que *Na Sèca* mos atrapa.

* *

Nada ménos qu'onze vasons y sis muls duya ahí es *tramvia* de Ciutat. ¿Que durá en tení sa máquina nòva? Apareyauvós tots a veure còses gròsses y sobre tot que s'aparey sa cantonada de Can Damèto. Jò si fós d'es señó la *blindaria* amb una corassa de ferro no fós còsa qu'es *tramvia* li vulga doná una besada com sa de s'altre dia.

* *

Si es témps continúa tot l'any axí com ha comensat, es pagesos no se podrán queixá. Se pòt dí que per tot, per tot, ja hey ha sahó y pòden sembrá quesvuya. Hala ydò, no descuydarsè. Enterrau fòrsa de grans y qu'es Matx vos hajan tornats drets. Si va axí ses *Fires* y *Fèstes* de l'any qui vé serán millós que ses d'enguañy.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 30 Setembre 1881.

FIRES Y FÈSTES.

SEÑÓ DIRECTÓ: Segons he pogut veure no he perdut molt, quedant per Barcelona; perque amb axò de *Fires y Fèstes a Palma* han fèt els òs en tèrra y han sortit nials y axò que los covàren molt de témps y hey havia bona llocada; però el mon no es fèt amb un dia y l'any qui vé será un altre any, perque en aquest ses

Fires y Fèstes no han fèt embadocá cap pagès, però si riure molts de ciutadans.

Jò m'he devertit amb sa relació d'un catalá que volgué aná a veurerles, y me deya:

—Figuret que quant forem dins la bahía, hi miro tants de barcos que de seguida em penso que tota España se mos tirava sobre. Luego vaig sapiguer qu'era una escuadra inglesa; salto a tèrra, y em fico dins la Ciutat, y rodo per tot arrèu cercant.... ¿que't diré yò? Adornos, archs, luminaries, lo que s'acostuma; y solament afino al cap de témps un edifici que m'semblá Ca la Ciutat perque hi havia uns quants Municipals aferrats a la paret com les pejalidas a una ròca; miro dalt y entre mitj de uns quants retratos petits ne descubreixo un de gran que vaig creure si sería el del rey mòro que perdé Mallorca.

—Per ventura era es del rey Don Jaume (li vatx dí jò), y me contestá:

—Vés, home: si aquell era jove, y el retrato era d'un vell sense corona, ab una botella de vidre baix d'ell.

—Ja sé; era el del Beato Ramon.

—Ca, home. No tenia cap ciri ni rè.

—Bó, continúa.

—Cansat de rodar pregunto: «Ahont es la *Fira*,» y me diuen: «Al *Real* per la *prusiana*.» «¿Y per hoat si vá?» «Per la porta del Mòll, y cap amunt.» Volto, devallo una còsta, y no trobo cap porta però veitg una renglera de tartre-netas y dig á un cotxero: «Porta'm al *Real*.» «Si señó, que puji.» Pujo y tira per dintre la Ciutat, surt per una porta y endevant, endevant.... «Ma, noy, si qu'es lluny, deya yo. Ya un'hora que correm.» Para y baixo. «¿Ahont som?» «A La *Real*.» «Y les *Firas*?» «¿Quines fires?» «¡Home! les *Fires y Fèstes* que feys a Mallorca ab tantes tédés de lujo, y bèsties, y...» «¡Ah!, si señó, a Santa Catalina hey ha còsa d'axò.» «¿Però no es aquí el *Real*?» «Si señó; el *Real*, La *Real* a Sant Bernat, lo que veuga.» «¿Y no fan pás *Fèstes*?» «Sí, señó. Un pich cada any, y si véis quines corregudes y quina *germanio*. És méu cavall en sab la neta. Corre per un any.» «Ba, ba, sabs que t'has de fér: corre cap a Santa Catalina y deixet d'històrias.» M'embarco, arribo y....

—Era còsa bona, (li vatx dí de seguida.)

—¿Vòls callar? Jò't flig. Barracas chinas y pals tot arreu; pedras que m'feyan ensopegar a cada pas, y rè més; batua á.... Si yò pensava que sòls sabiau fér ensaymadas y penso que féys millor els buñòls.

—Jò't diré Anton...

Anava a defensarmós quant mos desbarataren sa conversa.

A Barcelona, per pendre alè per l'any qui vé, han fèt enguañy *Fires* ordinaris, que diuen; y encara m'han agradat més que ses de l'any passat, qu'eran gròsses; tot dins sa ciutat y es carrés de gom en gom; la Rambla en vint y dos llums elèctrics era còsa de veure y feya embambá; es carré de Fernando ahont a més de s'augment de llums de ses botigues posàren fent arcades y salamons, siénts setanta sis llums de gas dins bolles blanques, y mil sècents vuytanta a n'es de La Mercè; bona funció a la Mare de Déu, tòros, cants; y un aparato fèt per l'Escuder, com una plassa que rodava amollant brols d'aygo y hey pujavan demunt. Vamos, una còsa ben feta.

Ses *Fèstes* han durat tres dies, y a les onze de sa nit des derré en mitx de sa plassa de Sant Jaume vuytcents coristes cantàren una gran pèssa «*Gloria a España*» y axí cloguèran ses *Fires y Fèstes* d'aquest any.

Man y dispònga

ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*May m'han tocat que no haja ballat.*

SEMBLANSES.—1. *En que n'hi ha de vent.*
2. *En que té ventays.*
3. *En que té cercols.*
4. *En que té burbayes.*

TRIÀNGUL....—*Fasòls-Fa sòl-Fa sò-Fàs-Fa-F.*

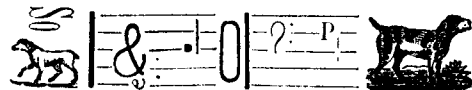
PREGUNTES...—1. *Sa lletra C.*

2. *Es Barbé.*
3. *A sa creu del sant matrimoni.*

FUGA.....—*Entre amichs y soldats, cumpliments son escusats.*

ENDEVINAYA.—*Es dia.*

GEROGLIFICH.

UN ESTODIANT.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un pescadó a un roté?
2. ¿Y una escopeta a una campana?
3. ¿Y un forné a un pebre de cirereta?
4. ¿Y es doblés a n'es rellòges?

QUIDAM IGNARUS.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que ténen ses tanques d'auveyes; sa 2.ª, lo que té un colomé; sa 3.ª, lo que té Ciutat; sa 4.ª, una paraula catalana; sa 5.ª, lo que ténen molts de nins petits, y sa 6.ª, una lletra.

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

.E..E.A .E. .IA.E. .EE. .E. ..O.A.E.
J. S.

ENDEVINAYA.

¿Qu'es allò que té forat
Y en tróban per hortsevuya,
Y si aquell que 'l tasta el muya
Dins mèl, el tróba acertat?

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. T. P.—Encara que sia humorística sa séua composició com reclama *Indole* de L'IGNORANCIA, hey podrá aná despres de corregida, però ja sab que necessitam sa firma completa de s'autó maldament no haja d'aná impresa.

Un Estudiant de la sopa — Abans de publica sa séua poesia sería convenient donarli un repassó. Se deix veure particularment, si no li sab greu.

8 OCTUBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.